

„Nu kan jeg ikke mere,“ og Kreditor kommer med sin Fordring til Kautionisten, og saa siger denne: „Du kunde have opsagt det for 10 Aar siden, altsaa er der løbet Præskription for mig.“ Det nytter ikke det mindste Kreditor, at han siger, at „da Debitor er bleven ved at betale sin Rente, saa var der ikke det mindste for mig at gøre, og saa kunde jeg ikke en Gang anlægge Sag mod ham.“ Saa, saa siger Koncipisten i Motiverne: Saa kunde han jo holde den i Live. Hvis han ikke kunde saa Kautionisten til at give den Erkendelse, som der ikke var mindste Anledning for ham til at give, saa kunde han anlægge Anerkendelsesjogsmaal; han kan ikke sagsøge ham til Namsdom, men anlægge Anerkendelsesjogsmaal. Men i alt Fald vil der i mange Tilfælde, naar Debitor saaledes betaler Renter og Afdrag prompte, ikke være mindste Opfordring for Kreditor til at foretage noget over for Kautionisten, og alligevel kan i saadanne Tilfælde baade den treaarige og den tiaarige Præskription udløbe, uden at den Bank eller den Sparekasse, der mener at have været godt sikret, i mindste Maade har forsømt noget, og Kautionisten har fra sin Side ogsaa meget godt vidst, hvorledes Forholdet var: at Renten betaltes, og at der heller ikke fra hans Side har været nogen Grund til at frygte noget.

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal blot bemærke dertil, at der naturligvis altid kan opstilles, hvilke Regler man vil, saa kan man altid finde Eksempler, hvor de virke mindre heldigt, og de Eksempler det ærede Medlem nævnte, kunde imødegaaes med tilsvarende Eksempler, der viste, hvor ubilligt det vilde være, at man, efter at en lang Tid var gaaet, saaledes at Kautionisten havde al mulig Grund til at tro, at Forholdet var afviklet, saa alligevel skulde kunne komme til ham. Men jeg vil gøre den Bemærkning dertil, at det første Eksempel, som den ærede Taler anførte, forekommer det mig ikke, at der er noget særlig ubilligt ved, thi naar man overhovedet anerkender, at Kreditor taber sin Ret mod Kautionisten ved at give Debitor Henstand, og det er dog det almindelig antagne, saa er det egentlig kun en ligefrem Anvendelse af det, at han i et Tilfælde som det anførte med Renternes ikke prompte Erlæggelse maa forsitte sig om, at Kautionisten ikke desto mindre vil blive ved at hæfte. — Hvad angaar det andet Tilfælde, de vedvarende Kautionsforhold, saa vil den Ulykke ikke være saa overordentlig stor, om den Slags Institutioner, som den ærede Taler omtalte, bleve nødte til en Gang

hvert 3dje eller 10de Aar at erhverve sig en udtrykkelig Erkendelse af Kautionsforholdet og forlange af Debitor, at han skulde tilvejebringe en Erklæring fra Kautionisten om, at han fremdeles vil vedblive at kautionere.

Da ingen flere ønskede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til anden Behandling
vedtoges uden formelig Afstemning.

Tolderlund: Jeg tillader mig at foreslå Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 9 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag af Tolderlund.

Formanden: Hermed er Dagsordenen udtømt.

Næste Møde afholdes paa Fredag Kl. 1 1/2, og Dagsordenen er da:

1) Valg af 9 Medlemmer til et Udvalg angaaende:

Forslag til Lov om Forældelse af Fordringsrettigheder.

2) Første Behandling af:

Forslag til Lov om Forholdsregler til Bestyttelse af undersøiste Telegrafledninger.

Mødet hævet Kl. 3. 55.